

X.

Пею, Братановъ синъ.

Селския момъкъ, когато достигне пълна възраст, то естѣ втасълъ момъкъ, казватъ го по турски *дели канлия*, което ще рече: луда кръвъ. И наистина, той въ тѣзи си възраст бива лудъ, непрѣдпазливъ, смѣлъ и въ думитѣ си, и въ работитѣ си. Имайте, за примѣръ, познанство съ нѣкои такива съ *луда кръвъ* момци, сдружете се съ тѣхъ и идете въ единъ празниченъ день срѣдъ селото дѣто играе хорото, но глѣдайте да има на близо ви моми натруфени; кажете на одного отъ тия селски момци: — не можъ се хвърлишъ отъ високия боклукъ долу, той ще се хвърли, волкото и отъ високо да е, само да се покаже юнакъ. Кажете другиму — не можъ издигна на главата си поповата талига, той за да се покаже по-юнакъ ще иди и ще я задигни. Кажете третему — неможъ задигна дядо Кастрювото магаре на гърба си, той за да се покажи още по-юнакъ, и за да направи при това и смѣхъ на момитѣ, и да имъ се покаже, ще го видишъ че се подгърбилъ и издигналъ животното на гърба си. Нашъ Пею въ тоя случай бѣ още по-лудъ, като неговата лудостъ бѣше придружена и съ пиянство. Въ селскитѣ момци е рѣдкость да бжде единъ момъкъ пиенецъ. Пею отъ какъ умрѣ баща му, удари я повече на пиене. Имаше какво да ѣде и пие и не му трѣбаше да се труди, като другитѣ селени. Нѣколкома само, подобни нему, сега пакъ другарувахъ съ него, но не отъ страхъ, не отъ почитъ, като преди, а само да го дуютъ; а тайно се подигравахъ — *патка за скубание*, си казвахъ, трѣба да се държи добръ.

На селскитѣ момчетия зименъ день дай имъ *плезурка*, това е за тѣхъ едно голѣмо удоволствие. Нѣка е плезур-